19/02/2020

23 Τούρκοι Ιερομάρτυρες

/ Βίοι Αγίων

Σε μια εποχή που ο κόσμος της παράδοσης και της πατρίδας βάλλεται ασυστόλως για ρατσισμό, η Αγία μας Εκκλησία έρχεται να δώσει επετειακά, μια αποστομωτική απάντηση αποδεικνύοντας ότι δεν χωρίζει τους ανθρώπους σε Έλληνες και μη, αντιθέτως δεν διστάζει να αναγνωρίσει ως Αγίους και Τούρκους. Χθες, ήταν ημέρα μνήμης των 23 Τούρκων από τα Θυάτειρα οι οποίοι μαρτύρησαν για την αγάπη του Χριστού.

Εκεί, λοιπόν, ένας κατηχητή του μωαμεθανικού νόμου, ο οποίος έχαιρε της εμπιστοσύνης όλων και πολλοί θεωρούσαν τιμή τους να συγκαταλέγονται στους μαθητές του, με αποτέλεσμα να έχει σχολή με πάνω από 150 νέους άνδρες (μαθητές) ηλικίας 25-30 ετών, οι οποίοι φοιτούσαν για ν’ αποκτήσουν τις ικανότητες των δικαστών και να γίνουν μια μέρα καδήδες.

Αυτός ο σεΐχης, που είχε γεράσει διαβάζοντας το Κοράνιο, παρατήρησε ότι ο προφήτης του δεν απέρριψε την Καινή Διαθήκη, αλλ’ αντιθέτως είπε ότι ο Θεός μίλησε δια του Ιησού Χριστού και του Μωυσέως· είχε την περιέργεια να δει τι περιέχουν τα Ιερά Ευαγγέλια και από την Θεία Πρόνοια, όλως ιδιαιτέρως, βρήκε

μια Καινή Διαθήκη μεταφρασμένη στα αραβικά.

Δεν κατείχε για πολύ αυτή την Ιερά Βίβλο, χωρίς να δεχτεί τον ουράνιο φωτισμό και χωρίς να ανακαλύψει τις χριστιανικές αλήθειες, οι οποίες επενέργησαν τόσο δυνατά πάνω στο πνεύμα του, που τον ανάγκασαν να καταδικάσει ό,τι τους ήταν αντίθετο και να ενστερνιστεί ό,τι του πρόσταζαν να πράξει.

Είναι αξιοθαύμαστος αυτός ο άνθρωπος, αγγιγμένος απ' τη Θεία Πρόνοια, που δεν έψαξε καθόλου να πληροφορηθεί πιο ιδιαίτερα την ωραιότητα της πίστεώς μας και δεν είχε καμιά επικοινωνία με κανένα Χριστιανό για να μάθει τα Μυστήριά μας, απ' ό,τι τουλάχιστον είναι γνωστό.

Μετέδωσε το φως, που έλαβε απ' τον ουρανό, σε πολλούς μαθητές του, ονομαστικά σ' αυτούς που ήξερε ότι είναι πιο ικανοί ν' αποδεχτούν τις αλήθειες και μπορούσαν να είναι έμπιστοι στο να κρατήσουν το μυστικό. Και με τους λόγους του και με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος έπεισε τους νέους ότι δε μπορούσαν ν' αποκτήσουν την σωτηρία έξω από το νόμο του Ιησού Χριστού, ο οποίος, από Υιός του Θεού, έγινε άνθρωπος, πέθανε για την σωτηρία των ανθρώπων, με την Ανάστασή Του θριάμβευσε του θανάτου και του Άδη και ήταν προορισμένος να βασιλέψει για πάντα στον ουρανό.

Αυτοί οι νέοι κράτησαν το μυστικό για πολύ καιρό και συχνά μαζεύονταν για να συζητήσουν με το δάσκαλό τους το θέμα της σωτηρίας τους. Αλλά όπως είναι δύσκολο να κρύψεις για πολύ τη φωτιά χωρίς να αποκαλυφθεί από μόνη της, έτσι κι αυτοί οι νέοι σπουδαστές δε μπόρεσαν ν' αποκρύψουν την πίστη, που είχαν στην καρδιά, που φαινόταν συχνά στα χείλη τους, στους λόγους τους, στις παρέες τους. Οι γονείς επίσης βλέποντας μια τόσο αξιοθαύμαστη αλλαγή στα παιδιά τους επιθυμούσαν να γνωρίσουν την αιτία.

Το πράγμα πήρε τέτοια έκταση, ώστε οι άνθρωποι της δικαιοσύνης, που ήταν πολύ προσεκτικοί σ' αυτό το θέμα, άκουσαν κάτι και για να καταστείλουν αυτό το πάθος στη γένεσή του, πλησίασαν το σεΐχη.

Αρχικά προσπάθησαν να τον κερδίσουν με ήπιο τρόπο μη θέλοντας να χάσουν έναν άνδρα τέτοιας αξίας. Του υπέδειξαν την εκτίμηση, που έτρεφαν γι' αυτόν, με το να του εμπιστευθούν την ακμαία νεολαία της χώρας, του υποσχέθηκαν ν' αυξήσουν τα έσοδά του και ν' ανέλθει στις πρώτες βαθμίδες, αν ήθελε να βγάλει απ' την απάτη αυτούς που εξαπάτησε. Ήταν άνθρωπος, που γνώριζε καλά την σπουδαιότητα του πράγματος και την αυστηρότητα του νόμου τους για την τιμωρία τέτοιων καταστάσεων.

Πίστευαν πως έφθαναν αυτά που του είπαν, ώστε να τον επαναφέρουν στο καθήκον

και να τον αναγκάσουν να αποκηρύξει την πίστη του. Αλλά ξαφνιάστηκαν πολύ, όταν τους αποκρίθηκε, με σοβαρό τρόπο και χωρίς να αλλάξει χρώμα, πως δεν ήταν σε μια ηλικία που μπορούσε να προδώσει τη συνείδησή του σε μιαν υπόθεση τόσο σοβαρή, που αφορούσε τη σωτηρία του και ότι όλα αυτά που είχε διδάξει σχετικά με τις αλήθειες του νόμου του Ιησού Χριστού ήταν πολύ βεβαιωμένα για να μπορεί να τα αποκηρύξει.

Ο καδής, έκπληκτος απ' αυτήν την απάντηση και κρίνοντας πως έπρεπε να τον εκφοβίσει με σωματικά βασανιστήρια, του είπε λυπημένος πως έπρεπε να διαλέξει ένα απ' τα δύο: ή ν' αλλαξοπιστήσει ή να πεθάνει με απηνή θάνατο.

Αυτός ο σεβάσμιος γέροντας, κεντρισμένος από θείο ζήλο να ομολογήσει ενώπιον όλων την πίστη, που δέχτηκε από τον ουρανό, απάντησε στον καδή: «Τι σκέφτεστε; Ότι οι τροχοί, οι αγχόνες, οι φωτιές και οι γέεννες με εκφοβίζουν κι ότι θα διστάσω να πεθάνω για την αιώνια δόξα του Θεού μου και για την αλήθεια της πίστεως του Ιησού Χριστού; Μάθετε ότι είμαι έτοιμος να πεθάνω χίλιες φορές, αν μπορέσω να το κάνω, για την αγάπη Αυτού που πέθανε μια φορά για μένα· το θεωρώ τιμή να σημαδέψω με το αίμα μου την αλήθεια που δίδαξα κι αν θέλετε να μ' ακούσετε, θα σας κάνω να δείτε, ότι δεν απατώμαι μέσα στα αισθήματά μου κι ότι είναι ευτυχισμένοι αυτοί που εγκαταλείπουν το Μωάμεθ για να ζήσουν με τον Ιησού Χριστό».

Σ' αυτά τα λόγια τού απαγόρευσαν να μιλήσει άλλο και τον ξυλοκόπησαν τόσο πολύ, ώστε του στέρησαν το μέσο για να συνεχίσει τα λόγια του, αλλά, αν αυτός σώπαινε, η όψη του μιλούσε και η καρτερικότητα, που υπέδειξε να υπομείνει τόσους ξυλοδαρμούς σ' όλο του το σώμα, κλόνισε και τους δικαστές οι οποίοι, φοβούμενοι πως αν συνέχιζαν να τον βασανίζουν δημόσια, ο λαός που σεβόταν πολύ αυτόν τον γέροντα, δε θα το δεχόταν κι ότι το παράδειγμά του θα ενέπνεε κι άλλους να τον μιμηθούν, αποφάσισαν μετά από πολλαπλά συμβούλια να τον στραγγαλίσουν στη φυλακή και να κάψουν το σώμα του δημόσια, πράγμα το οποίο και εκτελέστηκε· η ωραία δε αυτή ψυχή πήγε στον ουρανό για να δεχτεί το στέφανο απ' το χέρι Αυτού, που τόσο γενναία είχε ομολογήσει.

Στο μεταξύ, προσπάθησαν να πληροφορηθούν απ' τους μαθητές του αν επέμεναν στην πίστη του δασκάλου τους. Μερικοί των μαθητών ήταν μακριά απ' την πόλη και κρυμμένοι απ' το φόβο των βασανιστηρίων. Άλλοι, όπως λέγεται, είχαν σκορπιστεί σε διαφόρους τόπους για να κηρύξουν δημόσια τις αλήθειες, που διδάχτηκαν από το δάσκαλό τους.

Συνέλαβαν απ' αυτούς είκοσι δύο και αποφάσισαν ή να τους αναγκάσουν να αλλαξοπιστήσουν ή να τιμωρηθούν με τέτοια τιμωρία, ώστε κανείς να μην έχει την

τόλμη να μιλήσει ή να διδάξει ένα τέτοιο δόγμα. Εκείνο που έφερε τους δικαστές να λάβουν αυτή την απόφαση ήταν η μεγάλη συγκίνηση που επικράτησε σ’ όλη τη χώρα μετά το θάνατο του σεΐχη. Όλοι μιλούσαν για το σεΐχη κι οι περισσότεροι υπέρ του.

Ο καδής, προστάσσοντας να παρουσιάσουν μπροστά του τους είκοσι δύο αυτούς νέους, τους είπε ότι πρέπει τελεσίδικα να αποκηρύξουν τη λαθεμένη πίστη του δασκάλου τους ή διαφορετικά να χάσουν τη ζωή τους και να μην ελπίζουν πως θα τους μεταχειριστούν όπως το δάσκαλό τους, αλλά θα υποστούν τα πιο σκληρά βασανιστήρια.

Αυτοί οι νεανίσκοι εκδήλωσαν αγαλλίαση στο άκουσμα των βασανιστηρίων και έδειξαν πως ήταν πολύ περισσότερο έτοιμοι να τα υποστούν, απ’ ό,τι ο καδής τους εκφόβιζε. Ο καδής, έπειτα από μερικούς λόγους, βλέποντας ότι ήταν τελείως αποφασισμένοι να εμμείνουν στην πίστη του Ιησού Χριστού, όπως και ο σεΐχης τους, τους άφησε στα χέρια των εκτελεστών της δικαιοσύνης για να πεθάνουν απηνέστατα.

Άλλους διαπέρασαν με βέλη, άλλους ανασκολόπισαν, άλλους έκαψαν ζωντανούς κι άλλοι τελειώθηκαν με φρικτό και οδυνηρό θάνατο κρεμασμένοι επί πολλές ώρες σε σιδερένια άγκιστρα. Έτσι, όλοι αυτοί οι γενναίοι αθλητές του Ιησού Χριστού τέλειωσαν την ένδοξη ζωή τους θριαμβεύοντας του θανάτου και των τυράννων.

Λέγεται ότι τα άγια λείψανα –από τον θάνατό τους– έκαναν πολλά θαύματα και ορισμένοι βεβαιούν πως ένας τυφλός βρήκε το φως του αγγίζοντας έναν από τους μάρτυρες, καθώς τον οδηγούσαν στο μαρτύριο.

Ό,τι κι αν είναι, ο θάνατός τους εξέπληξε όλους τους μουσουλμάνους και παρηγόρησε πολύ τους χριστιανούς, που πίστευαν πως είναι ένας οιωνός της ευτυχίας τους. Πίστεψαν δε ότι ήταν η εκπλήρωση της προφητείας του Μάρκου Κυριακοπούλου –αυτού του ένδοξου μάρτυρα, που πέθανε στη Σμύρνη με τόση καρτερία το 1644, αφού είχε πει με παρρησία ότι στάλθηκε για να σηκώσει την κόκκινη σημαία του Σταυρού μέσα σ’ αυτή τη χώρα– ότι πολλοί θα τον ακολουθήσουν κι ότι ήλθε ο χρόνος κατά τον οποίον ο Θεός αποφάσισε να πλύνει μέσα στο αίμα τα ονείδη της χώρας.

Σίγουρα είναι εύλογο, ότι ο ουρανός δε θα επέτρεπε να πέσει ένας τόσο καλός σπόρος πάνω σ’ αυτή τη γη χωρίς να κάνει καλούς καρπούς και βλαστήματα τέτοια, που όλες οι άγιες ψυχές επιθυμούν να δουν εδώ και χρόνια. Ο Θεός να δώσει, ώστε ο αγρός που ποτίζεται με ένα τόσο γλυκό νερό να ξαναπάρει σύντομα την αρχαία του γονιμότητα και να δούμε το άγιο Όνομά Του παντού λατρευόμενο.

ΠΗΓΗ: Κοινωνία Ορθοδοξίας